

Abstrakt

Cílem této práce je popsat fenomén soudcovské tvorby práva ve 21. století. Práce se zabývá dvěma základními otázkami, konkrétně normativní závazností soudcovského práva a hranicemi pro soudcovské dotváření práva. Nejdříve práce poskytuje definice zásadních pojmů, pozornost je věnována zejména problematice, kterou vystihuje pojem soudcovské dotváření práva. Při dotváření je soudce omezen teleologií právního řádu, kterou nesmí překročit. Z toho vyplývá, že dotváření je zařazeno mezi metodu nalézání práva, ne jeho tvorbu. Zároveň je vysvětleno, proč se dotváření práva považuje v odůvodněných případech za legitimní činnost. Následují specifické oddíly věnující se detailněji uvedeným aspektům v rámci právních kultur common law a kontinentálního právního systému. Závěrem je poskytnuto srovnání soudcovské tvorby práva v obou právních systémech. Práce uzavírá, že mezi oběma kulturami panuje rozdíl v pojetí závaznosti soudcovského práva. Přesto oba systémy dosahují stability rozhodování a zároveň oba zůstávají do určité míry flexibilní. Znatelný rozdíl práce neshledává mezi prostorem, který je soudci vymezen pro tvorbu práva, v obou systémech jsou soudci více, či méně při dotváření práva omezeni teleologií právního řádu nastavenou zákonodárcem.